

С. Р.

Галичина

й

ові держави Європи.

Львів—Відень, 1921.
Видання „Українського Прапору“.

С. Р.

НАДРУСЬКА

Галичина

й

нові держави Європи.

Львів—Відень, 1921.
Видання „Українського Прапора“.

DB
500
R
1921

ВСТУПНЕ СЛОВО.

В політично мало вироблених суспільностях розповсюднений погляд, що — мовляв — іншим народам не залежить на нашій долі. Тимчасом в дійсности так не є. Бо часто-густо навіть дуже далекі держави й народи мають інтерес в тім, щоб якийсь нарід був свободний або — поневолений, бо з цим зв'язаний розвиток, а нераз навіть існування значних, вже існуючих держав.

Доказанню сеї думки призначена отся книжечка. Вона послужить також нашим людям, розсіяним на чужині, до того, щоб зацікавити чужих справою галицької державности.

Редакція.

У вересні, 1921. р.

Чехія і справа галицької державности.

Між Польщею й Чехословаччиною почалися в 1921 р. під французьким протекторатом переговори, що мають звести до купи ці дві держави, дотепер не дуже то собі приятні. Чехословаччина малаби зречися підпомагання справи самостійности Галичини між иншим за ціну свобідного й легкого перевозу своїх продуктів через Польщу на Схід і такогж самого перевозу сирівців зі Сходу в Чехію.

Не входимо тут у правдивість таких звісток і не будемо тут тикати цих чи інших злободневних питань. Та розглянемося в дотеперішних відносинах Чехії до Польщі й у майбутніх наслідках цього польсько-чеського зближення, що має бути мабуть довершене.

Суть чеської держави була все: бути передньою чатою славянського світа проти німецько напору на схід. Чеська держава Х-го віку була тільки частинною спадкоємницею великоморавської держави й мусіла швидко признати т. н. ленну зверхність римсько-німецьких цісарів, та остала сильною державою й мала спромогу ор-

ганізувати західних Славян на противагу німецькому напорови.

В цій меті перешкодила їй вже в початках XI. віку Польща. Болеслав Хоробрий, звісний у нас зі своєї спілки зі Святополком Окаянним, спільної авантури на Київ і забрання „за поміч“ червенських городів (західня половина теперішньої української Галичини — яка гарна аналогія до нинішнього часу!), пішов війною на Чехів, зайняв Прагу й відірвав від неї Словаччину.

Сама Польща Словаччини не вдержала, зараз по смерті Болеслава забрала її на 900 років Угорщина під свою кормиту. Чехія була так ослаблена, що її геройський князь Бретислав (1035-55), хоч відплатив Польщі з накладом за її хапчивість, таки не зміг опертися Німеччині й не зміг зорганізувати державно надлабських і балтійських Славян, як це був задумав. Те саме було й потім. Польща, хоч і як сама слаба була, не допускала Чехії до експанзії на північ, у надлабські й балтійські славянські землі, сама теж там нічого не зробила й вислід був цей, що всі ці землі аж поза Одру захопив поволі німецький „Drang nach Osten“.

Відсунена Польщею від зносин з Північчю і Сходом Чехія мусіла хоч не хоч зійти до ролі сателіта Німеччини. За цим мусіла йти повільна германізація внутрішня, яка ще й нині ставить перед очі всякого Чеха дуже грізну внутрішню небезпеку.

Обмежившись протягом двох століть до тісних кругів німецької політики, не могла Чехія використати нагоди хвилевого панування в значній тасті Польщі (1300—1306). Династія Люксембургів, німецька родом, добула що правда для Чехії цілий Шлезьк, однак Польща, скріпившись за Локетка й Казимира, не допустила до чеської експанзії на сході. Про якунебудь славянську політику не було тепер для Чехів ніякої бесіди, так присів їх німецький елемент у краю. Колиж як реакція проти його прийшов гуситизм, Польща не тільки що не допомогла в нічім Чехам, але навпаки своїм ворожим відношенням багато причинилася до того, що цей великий славянський рух політично не був використаний як слід (Ягайло, Корибут, Олесніцкі). А коли ще Польща вгарадила Чехів своєю династією (*kral dobře*), то Чехія швидко стала доспіла до цього, щоби піти під династію Габсбургів (1526—1918) і стати більше як дотепер виразною частиною „святої римської вержави німецького народу“. Замкнення Польщею шляхів до торгівлі зі Сходом Європи непереможною силою піпхало Чехію до зеднання з німецьким економічно-політичним світом. Ще якийсь час держалася Чехія своїм багатством і високо розвинула культуру. Та по битві на Білій Горі (1620 р. Польща була тоді вірним союзником Габсбургів!) скотився чеський нарід до становища недержавної „хлопської“ нації з якого вирвало її аж національне відродження ХІХ. віку.

Не була отже Польща в мунившині для Чехії доброю сусідкою — навпаки, коли тільки вмішалася в чеські справи, все виходила для Чехів некористь. Головна велика некористь це згерманізовання земель над Лабою й Одрою, яке спричинене головно цим, що Польща не допускала Чехії до протиділання, самаж не то що не вміла протиділати, але ще на спілку з Німцями воювала надлабських Славян для хвилевої мізерної користи. Друга некорист — система-чичне відгороджування Чехів від Сходу.

Подивімося далі, як стоять справи евентуальної польсько-чеської спілки тепер і найближшу будучину.

На позір світло. Ось мовляв дві славянські держави зєдиняються тісним союзом під протекторатом могутньої й славянолюбної Франції, щоби творити противагу заборчій Німеччині. Як це гарно звучить!

І тут не будемо входити в злободневні розбирання цього гарненького клича. Обмежимося до дуже реальних справ як політичної так економічної натури.

Чехословаччина невелика держава (141.000 км², 13,600.000 населення). Вона вбивається клином у серце німецької національної області й тому з природи річи мусить робити фронт проти Німеччини. Німеччина навіть по версайським мирі це могутня держава з 475.000 км² і 61,000.000 населення. Тому Чехословаччина конче потрібує

мілітарно сильного й певного союзника-сусіда. Його вона за порадою Франції хоче добути в Польщі. Польща має що правда після рижського договору аж 400.000 км² і 34,000.000 населення. Однак цих 48 мільонів чесько-польської спілки числом, організацією і т. п. остають далеко поза 61 мільонами Німців. До того серед населення Польщі є аж 17 мільонів іредентистів (7 міль. Українців, 4 міль. Жидів, 3 міль. Німців, 2½ міль. Білорусинів, ½ міль. Литовців). Яка з них потіха буде в разі чесько-польської війни проти якого небудь ворога — не трудно догадатись.

Таксамо на політичній арені не найде Чехословаччина в Польщі надійної опори. Міжнародне становище Польщі далеко гірше як Чехословаччини й опирається виключно на видатній піддержці Франції. Всі інші чинники світової політики дивляться на Польщу більше чим критично . . .

Та найважливіша справа ось яка: Чехословаччина мусить шукати опори на сході Європи. Вибір є доволі трудний, бо Росія тепер слаба, Україна ще більше. Треба або для хвилевої користі вибрати Польщу, або зайняти покищо вичікуюче становище, аж доки не упорядкуються відносини на Сході й вибрати або Україну або евентуально нововідбудовану Росію Третього виходу нема!

Тут дуже важна ця обставина, що раз вибравши Польщу, Чехословаччина явно стає

проти національних змагань Білорусинів і Українців і проти завітних напрямків „общерусскости“, яка бачить прецінь у загарбаних Поляками Білій Русі, Підляшшу, Фолмщині, Волині, Галичині і т. и. тільки „русскія землі“. Ні обєдинителі ні „сепаратисти“ Східної Європи не забудуть ніколи Чехам їх накладання з Польщею — цим грабіжником старого й нового „смутного времени“. Що з цього вийде для Чехословаччини значна політична шкода, нема ніякого сумніву.

Чехословаччина думає, як кажуть, про тимчасові економічні користи, що виходитимуть зі свободного транзиту, який дасть їй Польща. Чехословаччина економічно дійсно своїть і паде зі спроможністю легкої безпосередньої лучби з Україною і Росією. Цю лучбу перервала їй Польща зайняттям Західноукраїнської Республіки і безумовною ворожнечою до чеської торгівлі на Схід. Дотепер дармують карпатські залізниці на Лупків, Сянки, Лавочне, Ясінь, що повинні в нормальних відносинах перевозити сотні возів денно. І Чехословаччина аж задихується від своїх фабрикати́в. Всяка пільга в цьому напрямі для Чехословаччини дуже корисна.

Колиб Чехословаччина хотіла добути цю пільгу коштом знехтовання справи галицької державности й за цю ціну допоможе Полякам у рішаючій хвилі переперти прилучення Галичини до Польщі, то Чехословаччина оплатить

хвилевий зиск величезними економічними втратами в будуччині. Тут небезпека вже не тільки господарській, але й політичній самостійності чеської держави!

Польща дуже добре знала, чому загородила чеській торгівлі дорогу на Схід. Прецінь ядро Польщі, колишня Конгресівка, була до 1914 р. головним промисловим краєм світової російської держави. Польські фабрики йшли на цілу давню Росію, Сибір, Туркестан, Манджурію, Монголію, Афганістан, Персію, польські фабриканти й купці робили такі світлі інтереси й таку сильну конкуренцію московським промисловцям і купцям, що ці останні нераз призадумувалися над тим, чи не поставити-б митової границі між Польщу й останню „Росію“.

Світова війна зруйнувала промисл Польщі. И дотепер його не відбудовано, бо Польща постійно „завойовує“, тож робити на власнім сміттю не дуже то хочеться. Одначе вона надіється свій промисл знов відбудувати й хоче тримати здалека від Росії й України майбутніх конкурентів. До них належать у першій мірі Чехи. И тому головно, не ізза тешинської справи, Польща займала досі таке вороже становище до Чехословаччини на економічному полі (бойкот чеських виробів, заборона переїзду чеським товарам і т. и.). Польща знає, що коли солідні чеські вироби завоюють ринок України й Росії, то тяжко прий-

деться потім польське дрантя розпихати між людей...

Тепер Польща економічно дуже підупала і політично не дуже то добре стоїть. Грозить їй утрата Східної Галичини, саме цих воріт, котрими вона так зручно зачинила Чехам господарський вихід у Східну Європу. Тож Польща заходиться тепер коло Чехів. Ануж вони підуть на принаду й допоможуть до закріплення Галичини за Польщею. Тоді пустимо — мовляв — пару транспортів торгового добра з Чехії на Україну чи Росію. А потім? Потім зробимо якусь нову авантуру *à la Haller, Zeligowski, Korfanty*, тільки цим разом на економічному полі і Чехословаччина опиниться у стані хронічної господарської задишки.

Це не жарт а гірка правда! Коли чесько-словацькі політики думають, що Польща дійсно зможе їм чесно запевнити свобідну лучбу зі Сходом Європи, то вони дуже помиляються. Навіть якби вона (т. є польська політика) цього щиро хотіла, то не зможе цього робити. Сорочка блища тіла як кожух. Коли Польща пустить чеську конкуренцію на Схід Європи, то тяжко зранить, або вбє свій фабричний промисл. Що варті супроти цього хочби й які польські обіцянки Чехам?

Одиноке надійне вікно Чехословаччини на цілу Східну Європу й сумежну Азію — це тільки самотійна Галичина. Вона не була, не є й nebude така

промислова, щоби могла колинебудь конкурувати з Чехословаччиною в Східній Європі. Інтерес Галичини саме буде: бути посередником між промисловими землями Середньої Європи та багатим на сирівці Сходом. Галицька самостійність гарантує Чехословаччині необмежену господарську експанзію на Сході Європи й певну будучину як з політичного так і економічного боку.

Нехай Чехословаччина це пам'ятає, що вибирає отсе саме між Польщею та всім східним Славянством!

Югославія і справа галицької державности.

Може дехто й подивується, прочитавши цей заголовок. Аджеж Югославія не межує з Галичиною, навпаки — вона від неї значно віддалена. І до того Югославія, хоч сама по собі доволі значна держава, не є таким чинником в європейській політиці, як Англія, Франція чи Італія...

Та дивуватись нема чого. Хоч Югославія й не світова могутність і хоч вона відділена від Галичини іншими державами, то все таки розв'язання галицької проблеми для неї не може бути ніяк рівнодушне. Навпаки! Від такого чи іншого розв'язання галицької проблеми залежатиме в значній мірі майбутня зовнішня політика Югославії.

Перший вузол, що вяже Югославію з галицькою справою, це те, що Югославія є нарівні з ЗУНР. т. н. суцесійною державою Ав-

строугорщини. Зі своїх 245.000 км² і 11,900.000 населення дістала Югославія з земель давньої Австроугорщини не менше як 144.000 км² і 7,000.000 населення — значить майже $\frac{2}{3}$ своєї теперішньої території й населення!

Як наслідній державі Австроугорщини ніяк не може бути для Югославії рівнодушне це, що сталося з одною з інших частин давньої монархії Габсбургів — з Галичиною. В першу чергу з принципіальних причин. Бо поділ Австроугорщини відбувся під загальним кличем самовизначення народів. Для Південних Славян давньої монархії пішла ця справа доволі гладко, для нас, як знаємо на власній шкурі, дуже не гладко. Ми самовизначили себе в листопаді 1918 р. й ось уже третій рік ждемо на признание цього самовизначення. Цей виїмок від права самовизначення, хоч він покищо тільки практичний і ще не став (Біг дасть, що й не стане!) теоретичним, все таки повинен дати багато до думання югославянським політикам. Бо Югославія виросла в силу головно поділом Австроугорщини. Цей поділ то неначе хибна операція, при якій значну частину оперованого організму просто понехано на поталу евентуальній гангрені. Хто зна, чи колись це занедбання не стане причиною квестіонування доцільности й важности цілої операції в 1918 р.! Для безстороннього глядача, що буде колись з історичної перспективи оцінювати розшматування Австроугорщини по засаді самовизначення народів, не буде двох думок. Він

мусить його признати несправедливим, бо понехано четвертий що-до величини нарід давньої монархії на поталу саме його відвічним національним ворогам, не признавши його правно заснованої й по геройськи бороненої державности!

З актуальних причин, з яких під цим кутом погляду Югославія повинна інтересуватися справою галицької державности й її підпирати, наведу передовсім ось що: Значна частина передових мужів югославянської політики знає нашу справу й наші змагання. Вона знає, що не ми, а Поляки були упривілевним народом давньої Австрії, вона знає, яку завзяту боротьбу вели ми довгі десятиліття проти австрійсько-польської системи гноблення, тієї системи, що зі зміненним знаменником і їм, Югославянам, так сильно далася в знаки!

Другий вузол, що вяже Югославію з галицькою справою, це геополітична й етнополітична суть Югославії як держави. Це славянська держава, найдалі з усіх славянських висунена на південь і захід Європи. Вона чолом у чоло зустрілася над Ядранським Морем з Італією, що хоче мати виключне панування на цім морі, так само на півдні з Грецією, що занявши славянські надморські землі, не допускає Югославії до Егейського Моря. За плечима стоїть Угорщина, колишня пані і гнобителька південних Славян — і Румунія, що недвозначно підчеркує свою неприхильність до Славянства, Для повноти треба

додати цю нещасну болгарсько-сербську усобицю й німецьку небезпеку від північного заходу, в яку твердо вірить більшість югославянських політиків.

Не дивниця тому, що Югославія, як держава середньої величини й сили, доконче мусить оглядатись за надійними союзниками, які моглиб їй дати підпору на випадок політичних чи воєнних негод. Покищо вона шукає їх у Західній Європі й у т. н. Малій Антанті, не знати тільки, чи з великим успіхом. Та — думаємо — очі не тільки політиків, але й усіх громадян Югославії, що мають ширший кругозір, звертаються на Схід, де до 1917 р. стояла велитенська держава — Росія. І традиція політичних і культурних зносин і панславизм і неославизм і досвід звертають Югославію до східного велиття. В часах вільної боротьби проти Туреччини мали Сербі від Росії кілька разів визначну поміч (пр. 1806-1812, 1876, 1877—1878) й добувши собі самостійність, тішилися постійною опікою Росії (пр. 1908, 1912). А що вже в часі початків і тривання світової війни!

Тепер надолужув Югославія по силам це добро, що його колись мала зазнати від Росії, даючи захист дуже багатьом російським емігрантам. І підпираючи з усіх сил змагання до відбудування єдиної, неділимої Росії, югославянські політики думають, що коли революційні часи в Східній Європі минуть, відбудування єдиної російської держави наступить автоматично скорше

чи пізніше. А ця нова Росія дасть усім славянським державам, між ними в першу чергу й Югославії, надійну опору проти... хочби цілого світа!

Ось тут треба шукати головної причини, чому Директорія Великої України в навязуванню дипломатичних зносин у Югославії сливе ніяких вислідів не мала. До цілого українства, як сепаратистичного руху, що намагається розділити могутню російську імперію на дві великі держави й тим ослабити її силу, югославянська офіційна політика мусіла по своєму знанню, своїм традиціям, своїм утертим шляхом заняті неприхильне становище,

Не хочемо входити в це, чи оправдані надії Югославії на відбудування єдиної Росії й на майбутню опору, що звідтам може прийти. Ми думаємо, що не тільки нова Росія федеративна, але Україна й Росія осібняком, та навіть сама великоукраїнська держава може по сконсолідуванню дати Югославії багато надійнішу опору, як зможе їй дати єдина неділима Росія. Бо вона булаб знов тільки велитнем на глиняних ногах, якого слабість виказала світова війна й революція і то велитнем вже раз розбитим і потім зліпленим кровю. А кров була добрим цементом держав колись, тепер уже вона ним не є.

Та нехай! Не тут місце на переконування південних братів — Славян, що українські державні змагання для них не є небезпечні й на-

впаки — корисні. Ми обмежимося покищо до тісних рамців галицької справи.

Самостійність Української Галичини цілком не противиться общерусским симпатіям Югославії. Навпаки! І „червона“ і „біла“ Росія станула відкрито по стороні визвольних і державних змагань Галичан. Перша в часі переговорів з Польщею в Ризі 1920 р., друга в ріжних заявах симпатії. Хоча в очах об'єдинителів, як червоних так білих, галицькі Українці це тільки вітка „великого русского народа.“ то ні одні ні другі не бажають ані щоби Галичина була прилучена до нововідбудованої Росії ані щоби вона остала при Польщі. Натомість і для одної і для другої Росії це вигідне, щоби Галичина була самостійною й неутраальною республікою.

Тому нема ніяких перешкод симпатіям Югославії для позитивної розв'язки питання галицької державности. Що більше — є причини, для яких вона повиннаб наші змагання як найсильніше підперти.

Під теперішню хвилю, як у хвилі кожного „смутного времени,“ на Сході Європи виринає політичне суперництво між Польщею й Росією. Так само, як давня Польша в XIV. і XVII. століттю, користаючи з заколотів у Московщині, пускалася на забори в білоруських і українських землях Східної Європи, так тепер нововідбудована Польща, користаючи з революції, хоче загарбати як найбільше східноєвропейських земель.

Покищо вдалося їй це з Галичиною, частиною Східної України, Білоруси й Литви. Що Польща цим не вдоволиться, це так як певне. Вона ждатиме кожного нового загострення „смутного времени“ у Східній Європі, щоби пожитися її багатими землями.

В цьому конфлікті мусять усі славянські держави, отже й Югославія зайняти виразне становище: чи вони по стороні вже не Росії, а всього східного Славянства, чи по стороні Польщі. Посереднього становища для славянських держав бути не може. Маємо всі основи припускати, що симпатії Югославії є по стороні східного Славянства. Справа державности Галичини є дуже важною частиною згаданого конфлікту. І тут Югославія повинна не тільки словом, але й ділом стати по нашій стороні. Бо коли тепер роззухвалений Польщі не притреться рогів, то справа славянської взаємности на будуче дуже загрожена. Кожний клаптик непольської землі на Сході, полишений при Польщі, унеможливить не то дружбу, але й мирне життя Польщі зі східнославянськими державами (чи державою — як бажалаб Югославія).

Усамостійнення Східної Галичини булоб першим етапом до вилічення Польщі з її мегальomanії. Воно лежить у дійснім інтересі і Галичини і Польщі і всіх наслідних держав давньої Австроугорщини і Югославії і Росії. І всього східного й соборного Славянства! Бо в великій

сімї славянських народів не треба народів — панів і народів — рабів! Югославія повинна допомогти до досягнення цього кінцевого ідеалу!

Допоможе йому в першу чергу: підпираючи всіми силами утворення самостійної й невідчужуваної Галицької Республіки.

Румунія і справа галицької державності.

Румунська держава це продукт повільного розпаду колишньої великої Турецької держави. Перейшовши різні ступені ленної держави султана й самостійного князівства (1877), стала Румунія королівством (1881) під владою однієї з гілок німецької династії Гогенцоллернів.

Політичне положення Румунії було в 19 віці важке. З одного боку Австроугорщина — держава Габсбургів, з другого Російська світова імперія, з третього Туреччина. Ця остання вийшла з рахуни по 1878 р., коли між нею й Румунією стала Болгарія. Тим важче стало становище Румунії супроти Австроугорщини й Росії. Обидві ці держави володіли частинами румунської національної землі: Австроугорщина південною Буковиною й Семигородом, Росія середньою Бессарабією. Помітивши швидко, що лежить на лінії експансії Росії (до Царгороду), Румунія вже в 1883 році пригорнулася політично до Австроугорщини й потрійного Союзу, хоч і як кривавилось серце румунських націоналістів супроти мадярського гнету над семигородськими Румунами.

Підчас світової війни обі воюючі сторони старалися приєднати собі Румунію. Вона довго хиталася та вкінці виступила в серпні 1916 по стороні Антанти й Росії. Французькі впливи (Румунія старається бути культурною філією Франції на сході) — були сильніші як німецькі, Семигород і Буковина були вартніші як частина Бесарабії чи навіть ціла. Правда, Румунію сильно побито, одначе нездарність української Центральної Ради дозволила Німеччині уже в першій половині 1918 р., мирячись з Румунією, відступити їй цілу Бесарабію. При кінці-ж 1918 р. прийшов розвал центральних держав і Румунія дістала на парижських конференціях і Семигород і примежні кусні Угорщини і румунську часть Буковини.

Тим робом за одним замахом й малим коштом румунський нарід осягнув свою національну ціль: зєдинення всіх національно-румунських земель в одній національній державі (300.000 км², простору 15,800.000 населення).

Та цей величезний — майже несподіваний успіх закрутив голову румунським державним мужам. Показалося це дуже ярко у відношенню Румунії до української справи в загалі й до галицької зосібна.

Українська справа це для Румунії річ не аби якої ваги. Дотепер тісно було Румунії між Австроугорщиною й Росією. Та вона могла, зручно

лявіруючи, опертися на одній або другій і за-
певнити собі існування. Звиш третину століття
опиралася Румунія на Австроугорщині. Тепер тої
підпори не стало й замість неї межує з Румунією
Польща, Чехословаччина, Угорщина, Югославія й
Болгарія. Все це держави невеликі ні політично,
ні мілітарно, вони не можуть дати Румунії навіть
усі разом такої опори супроти відбудованого
східнього велиття, як могла давати Австроугор-
щина. до того Болгарія й Угорщина ледви чи
коли будуть щирими друзями Румунії: перша за
Добруджу, друга за Секлерів і кусні сутомадар-
ської національної землі. Польща й Чехословач-
чина сусідують із Румунією тільки як оку-
пан т и частин української території; Польща як
окупант дикий, Чехія як культурний управитель.

Сама Румунія своїм фактичним нехтуванням
української справи (теоретичними її симпатіями
можуть вдоволитися хіба петлюрівські „дипльо-
мати й інші зрадники, що помагали авторам
„польсько-румунської концепції“) працює тим
самим для відбудування єдиної неділимої Росії.
А що буде, коли Росія дійсно відбудується? Чи
румунські державні мужі думають, що ця нова
Росія полишить при них, як вона думає „искони
русскія землі“ — Бесарабію й Буковину? Ця
нова Росія навіть відобравши „своє“ не стерпить
на своїй дорозі до Царгороду „Великої Румунії“
і при першій добрій нагоді, користуючись неістну-
ванням Австроугорщини, проковтне Румунію за

одним махом. Від чогож панславізм? У війні з Росією може Румунія числити тільки на одного союзника — Польщу. Що варта цей союзник, показало літо 1920 р. Сили більшеївської червоної армії, яка була без порівняння слабша від царської, доходили під варшавські мури і без газардової стратегії Троцького булиб їх мабуть здобули! Забули Румуни, які халепи приносили їм союзи з Польщею в XVI і XVII. віці!

Румунія тільки тоді мав спромогу життя й мирного розвитку, коли від Росії й від Польщі відділить її велика Українська держава в етнографічних границях. Певне й така Україна булаб великою й сильною державою, та її розгін бувби щонайменше в четверо менший як російський і мавби інші напрями.

Будування Соборної України вже від осені 1919 р. стоїть на мертвій точці. Його успіхи були від самого початку непевні, бо українські політики хотіли доказати просто неможливої річі; поставивши соціяльні справи вище національних — будувати національну державу! Що з цього безпуття вийшло — знаємо: будуччина соборно-української державности дуже непевна. Та якаб вона й не була, румунська держава повинна всіми силами підпирати українську справу, не забираючи ні шматка суто-української землі й щиро уживаючи для будови

української держави своїх політичних впливів і воєнних сил. Розуміється цього не було й нема.

Частиною великої української проблеми є справа Східної Галичини. Становище Румунії до цієї справи було від самого початку (падолист 1919) безумовно неприхильне. Дуже швидко заняли румунські війська українську частину Буковини, (хоч число тамошніх Румунів ледви переходить 6% а коли відчислити черновецьку околицю, то не перейде й 1%) і розпочали там екстермінаційну політику супроти всього, що українське. А в червні, коли Поляки при допомозі Франції пішли рішавим ударом на західний фронт галицької армії, румунські війська вдарили їй на зади й дійшли до Станиславова, тодішньої столиці Галичини. Правда — зиск із цього був. Та тільки малий (5.000 км² простору і 460.000 нерумунського населення) і хвиловий. Найвища Рада Антанти дотепер не признала Румунії української часті Буковини. А тодішнє знищення галицької державности при допомозі Румунії довело в дальшій розвитку до знищення східноукраїнської державности. Тим способом Румунія приклала руку до спинення будови заборона, яке могло її на найдальшу будуччину боронити від загибелі.

Та що було — це минуло. Тепер важне питання, як поставиться Румунія до розв'язки галицького питання, котре, які усі кажуть, не за горами. Є тут дві можливості. Або Румунія

поставиться до наших змагань ворожо й тоді матиме хвиливу малу користь, за теж у будучині багато біди а може й велике нещастя, — або вона поставиться до наших земельприхильно й тоді наглядної користи не матиме покищо, та на певно заощадить собі великих некористей у bliщій і дальшій будучині.

Коли Румунія цілою силою підіпре Польщу й Галичина при Польщі останеться, то українська Буковина дістанеться напевно вже й формально Румунії. Це користь. Некористи будуть, коли повстане поза Галичиною українська держава й ізза Буковини (й українських частин Бесарабії) не буде між нею й Румунію щирих відносин. Катастрофа буде, коли відбудується Росія й не тільки відбере Буковину (призану їй підчас війни) й цілу Бесарабію (свою давню провінцію) але при першій нагоді завалить цілу Румунію.

Коли-ж Румунія поставиться до галицької справи прихильно, Польщі не підпіратиме й Галичина стане самостійною державою, то Найвища Рада певно мабуть приділить їй теж сумежні чистоукраїнські частини Буковини. Це буде втрата тільки для шовіністів-румунізаторів, у дійсности буде це для Румунії користь, бо запевнить їй щирі добросусідські відносини до галицької держави й усього українського народу. Невтральна по суті й формальности Галицька Швайцарія захистить цілу північну межу Румунії й у влас-

нім своїм інтересі старатись буде як мога влек-
шити торгівлю й лучбу Румунії з Середньою
Європою. Боронячи самим своїм існуванням
найвигідніших переходів крізь карпатський хребет,
Галичина боронить тимсамим задів румунської
армії чи фронт цеї обернений на схід, полудне-
вий захід чи полудне. По сю Галицьку державу
нова Росія не буде посягати, щоби не скріпляти
українського сепаратизму. Коли-ж ця Галицька
державка у будуччині прилучиться до Соборної
України, то з цього не вийде (як вже вище
зазначено) для Румунії ніяка більша небезпека
— навпаки: тривка користь.

Спільна границя Румунії з Польщею — це
постійна спільна авантюра проти Сходу, який
скорше чи пізніше проковтнуби і Польщу
і Румунію.

Балтійські республіки і справа галицької державности.

Недавно скоїлася над Балтійським Морем
важна подія. Литва, Латвія й Естонія заключили
між собою тісний союз. Навіть світові часописи,
звичайно заняті тільки „великою політикою“,
звернули увагу на цю подію. Тим більше треба
нам застановитися над нею, хоч і як далеко від-
далена Галичина від границь хочби найблищої
нам Литви.

Нинішні балтійські держави це в першій
мірі продукт географічних відносин. Непрохідні

смуги озерових болот, пісчуг, моренових горбів пралісами порослих, відділювали й відділюють Естонію, Латвію й Литву від останньої Східної Європи так успішно, що малі народці Естів, Лотишів і Литовців потрапили може від часів Христового Різдва задержати свою рідну землю й етнографічну окремішність. Власну державу мали між ними властиво тільки Литовці й то могутню державу. Та тільки коротко. З правила були ті три народці постійно під чужою кормигою: польською, німецькою, шведською, московською.

Та все таки Естонці, Лотиші, Литовці не подалися. І коли російський велитень розпадався, потворили собі свої національні держави. Вони всі невеликі. Естонія має тільки дещо понад 43.000 км² і 1 $\frac{1}{4}$ мільона населення, Латвія 60.000 км² і 2 мільони, Литва (теоретично) до 70.000 км² і 3 $\frac{1}{4}$ мільона населення. Природні багатства цих земель невеликі, обмежуються останками лісів і доволі гарно справленою, хоч по суті не дуже то родючою землею. Важне, розуміється, також сусідство моря, як для рибальства так для всякої торгівлі й лучби.

З цим усім ці балтійські держави, як кожна зосібна так і всі разом узяті, є дуже слабкі, навіть колиби звязалися тісним союзом із Фінляндією (374.000 км², 3 $\frac{1}{4}$ мільона населення), зосібна слабкі вони булиб супроти Росії, якби вона знова захотіла „собрати“ їхні землі.

Та теперішній балтійський союз звернений — знаменна річ — не проти Росії, а проти Польщі. Балтійські держави бояться польської експанзії. Польща вже загрозила Литві й недопускає її до остаточного завершення державного будівництва. Латвія й Естонія дотепер придивлялися цій злочинній роботі Польщі з боку. Тепер видно й вони сподіюються небезпеки з польської сторону й тому заключили союз із Литвою. Безпосередня його причина це мабуть внутрішня криза совітської Росії й України, яка заохочує загібучу Польщу до нових заборів.

Польські забори на балтійських землях не нові. Історія багато чого нам про них розкажує. Й те, що вона розкажує, не ставляє перед Балтійцями гарних виглядів. Польща була супроти балтійських народів все тим самим, чим була супроти східнославянських — страшною гальмою їх культурного й політичного розвитку й (коли була спромога) страшним гнобителем.

Найвиразніше відіграла цю свою роль Польща супроти Литви. Використавши німецьку небезпеку, що йшла проти Литви від ордену Хрестоносців у Пруссії, підвела Польща Литву на „унію“, вперше 1387 р. І використала її, щоби знищити могутність Хрестоносців і добути собі легкий доступ на Україну, що тоді зруйнована Татарвою ледви дихала. Потім використавши

знов московську небезпеку, що грозила Литві зі Сходу, довела її Польща до унії в Любліні 1569 р., яка 1. коштувала Литву всі майже українські землі, 2. зробила її властиво васальною державою, просто причіпком Польщі. Литовський нарід швидко втратив свої вищі слої через польонізацію. І лишився при своїй народности тільки простолюдин, котрого мову називали Поляки поганською, звичай — варварським...

Ще добре не проковтнувши Литви, простягла Польща свої руки за Лівонією (Латвією) й Естонією. Ціле півстоліття з окладом (від 1557 р.) тривала війна Польщі з Москвою й Швецією за Лівонію й Естонію. Ріжні були судьби тієї війни. Її вислід був цей, що частина Латвії лишилася при Польщі, друга пішла під Швецію, а по її розбиттю у великій північній війні — під Петра Великого й його наслідників, які при поділах Польщі загарбали ще й останок балтійських земель. Для балтійських народів вмішання Польщі в їх справи принесло тільки перепинення їх розвитку й віддання їх на поталу чужинецькому гнобленню.

Те саме ждалоби балтійські землі й народи також тепер. Примір південної Литви, окупованої польським генералом Желіговським, дуже поучаючий. Ести, Лотиші й Литовці дуже добре знають, які блага несе їм польське панування й тому гуртуються й приготовляються.

Чого Польща властиво хоче на балтійських землях, де Поляків так, якби не було? Аджеж кожний знає, що „історичні права“ Польщі до цих земель так само безпідставні, як до Києва і Львова! Цеж безрозумна заґрібучість! — подумає дехто...

І помиляться. Бо східна політика Польщі в своїй послідовности й далекоглядности булаби просто геніяльна, якби їй не хибувало найважнішої основи: дійсної сили. Але ізза недостатчі сили може та політика довести тільки до катастрофального упадку Польщі. Польща, раз пустившись на забірну політику на Сході, хоче бути ні менше ні більше тільки одним ким посередником між Заходом і Сходом Європи. Вона хоче відгородити промислові землі Європи, головно Німеччину й Чехословаччину, від Росії й України широкою полосою земель собі підданих. В тій самій ціли хоче вона опанувати балтійські землі. Опануванням Литви, Латвії й Естонії Польща: 1. відгороджує Росію й Білу Русь від моря й стає посередником у їх балтійській торгівлі, 2. запевнює собі ліпший і певніший доступ до моря як цей, що тепер має, 3. зводить до мінімуму евентуальний політичний та економічний вплив Німеччини й навіть Англії на сумежну частину Східньої Європи, 4. параліжує національно-політичний і культурний розвиток кількох народів (Естів, Лотишів, Литовців, Білорусинів), які, хоч

малі, та можуть бути дуже невідгідні, ба небезпечні польській експанзії на Схід.

Це все дуже важні для Польщі користи й тому балтійським державам грозить неабияка небезпека. І тому балтійські держави мусять використати проти Польщі всі можливі атути.

Загрожени Польщею балтійські держави повинні собі з'ясувати, що Галичина, хоч відділена від них географічно, має для них політично велике значіння. Пригадуємо, що вже в 14. століттю розуміла одинока тоді балтійська держава Литва велике значіння Галичини для себе: за Галичину був свого часу (в XIV. віці) перший poważний конфлікт між Польщею та Литвою. Загарбавши Галичину, що забезпечувала праве крило її експанзії, пішла Польща цілою силою над Балтійське Море. Тепер у електричний вік події століть повторяються в роках. І тепер Польща при своїй експанзії на схід в першу чергу забрала Галичину й зараз потім кинулася над Балтійське Море. Галичина дала колись і дає тепер Польщі дуже велику частину її забірного розгону. Польща вже 1920 р. булаб упала економічно, колиб її не піддержували галицькі поля, ліси, нафтові й сільні джерела. Галичина дає стратегічно Польщі підставу до всякої надійної експанзії на схід і північний схід. Колиб тепер Польща втратила Галичину, то навіть здобувши території балтійських держав, вона не змоглаб удержати їх за собою. Бо тоді її територія бу-

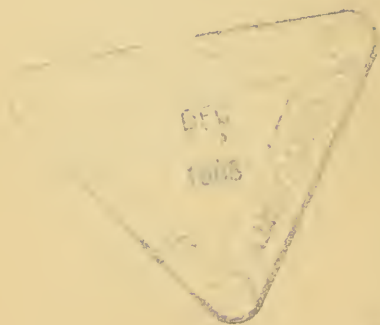
лаб географічним дивоглядом, якого життя не моглоб бути довге.

Самостійна Галичина булаб супроти цього для загрожених Польщею балтійських держав дуже вигідна вже самим своїм існуванням. Ще більше цінною булаб активна роля Галичини як союзника проти забірних змагань Польщі. Балтійські держави можуть бути певні, що цей союзник бувби проти Польщі все готовим і надійним.

Шістьсот років тому Литва не вжила як слід своїх впливів, щоби освободити хитро загарбану Поляками Галичину. Це коштувало Литву в дальших консеквенціях державну самостійність. Тепер повинні всі балтійські держави підперти з усіх сил галицькі визвольні й державні змагання. Коли стане самостійна галицька держава, заборчість Польщі на Сході й над Балтійським Морем мусить припинитися. Бо не матиме тоді головної стратегічної й економічно-політичної основи.

Друкарня „Адрія“, тов. з огр. пор., Відень, II.

